ח א ב מיי' פ"ד מהל' פסה"מ

יא ה מיי׳ שם הלכה יב:

יב ו מייי שם הנכה ג: יג ז מייי שם פ״ה הלכי א: יד ח מייי שם הלכה ב: שו ט מייי שם הלכה ג: שו י מייי שם הלכה ד: יז כ מיי שם פ״ד הלכה ג:

יח ל מיי שם פ״ה הלכה א:

מ מיי׳ שם פ״ד הלכה ז:

ב ר מיי׳ שם הלכה ג:

ל) [פסחים יג: צ"ק עו: מנחותעט: קב: כריתות כד:], צ) יותהמ: [זבחים לד: קיב.] (מנחות כ.), ג) (זבחים קיב) [פסחים לז. מנחות פ. ע"שן, ד) ווכחים קיב.ן, ה) דף נו:, ו) עיין רש״ה שהאריך,

הגהות הב"ח

לאו אבודה היא: בשעת כפרה.

שאבדה בלילה ושוב לא נמצאת עד

שנתכפר בחחרת: עיקר יש חבודה.

תחילת אבידתה: נקטינן אבודה.

בשעת כפרה מתה: ולה גנובה. וחם

ם החזירה לו לאחר כפרה רועה ויפלו

דמיה לנדבה: אחת בעדרו. שנתערבה

לו בעדרו אע"ג דקא חזי לכולהו הואיל

ואינו מכיר בה אלא לאחר כפרה הויא

אבודה: ואפינו אחת. של חטאת

באחת של חולין: אבל אבראי. שהלכה

למדברות ונתערבה בבהמות של

אחרים [ב] ואותן אחרים עלמן אינם

מכירין בה אפילו הכי כיון דאיכא

דחזי לה דאותן אחרים חזו לה ואע"ג

דאין מכירין אותה לא הויא אבודה: וכל שכן הברחי דלה קה חזי לה.

איהו לגמרי: ל"א אבל בעדר דקחזי

לה. דהא חזי להו איהו לכולהו אע"ג

דאין מכיר בה לא הויא אבודה יאו:

[ג] (ד) ופליגי. כלומר שיפרישנו מהן

לאחר זמן כשיכירנה: דלא קא ידע.

שאינו מכיר אי זו היא תיבעי תיקו

וע"כ ל"חן: אבודה יכן בכום. אבודה נשעה שדם חברתה נכום שאבדה

והפריש אחרת ושחטה וקיבל דמה

ובעודו דם בכום נמנאת זו: האמר

אבודה בשעת הפרשה. כלומר שנמלאת

בעוד שחברתה קיימא מתה וכל

שכן הכא שנשחטה כבר יגו ואיכא

למימר כל העומד ליזרק כזרוק דמי

וכאבודה בשעת כפרה דמיא: כי

אמרו רבנן אבודה בשעת הפרשה

רועה. ואפי׳ נתכפרו הבעלים שוב

באחרת הני מילי שנמנאת קודם

שנתקבל דמה של חברתה בכום חבל

הכא כו׳: לעולם אליבא דרבי. ולאו

בשתי בהמות מיבעי ליה אלא בבהמה

אחת שהבל את דמה בשני כוסות:

ואבד האחד. בשעת זריקת חבירו:

אליבא [ד] דמאן דאמר. במסכת יומא

בפרק הוליאו לום כדו בכום אחד

עושה את חבירו דיחוי דחטאת שקיבל

דמה בארבע כוסות ונתן מן יהן האחת

ארבע מתנות כדין חטאת עשאן לאלו

דחויין ושיריו נשפכין ליסוד והן נשפכין

לאמה יון (דהא איתכשר בארבע

מתנות יוואבל הכא דאבד האחד) לא

תיבעי לך דודאי פסולה החטאת דהתם

דכולהו לקמן הוא דהוי הזבח כשר אע"ג דהג' כוסות נשפכין לאמה

דהא איתכשר בד' מתנות אבל הכא

דאבד האחד כיון דאילו הוה קמן הוי

דיחוי לישפך לאמה השתא כי אבד הוי

להו תרתי לריעותא כחטאת שעברה

שנתה ואבדה והזבח גופיה פסול:

שיריים. שכולן נשפכים ליסוד אבל

הכא דאבדה מהניא ליה אבודה למיהוי

ליה כ"ש דהוי דחוי: כי **תבעי לך אליבא רבאן דאבר כום עושה חברו שירים.** היינו ר"א ב"ר שמעון [דאמר מניין שאפרי לא נחן אלא (מתנה אחת) [ד' מתנות] מכוס אחד שכולן נשפכין ליסוד ת"ל ואת כל דמה ישפך והא כת' ואת כל דמו ישפוך ההוא למעוטי שירים שבצואר בהמה דנשפכין לאמה מאי מי אמרינן כי אמרינן כוס עושה חברו שירים **הני כילי כי איתינון לתריוהון.** דלא נאבד אחד מהן אבל

(א) גם' במאי עסקינן באבדה ונמצאת נשעת כפרה: (ב) שם והמצאו נטענו לפויטי (ט) והפריש מעות אחרים תחתיהן: (ג) רש"י ד"ה דהא אחרי רבנן נתתני בסמוך אנודה: (ד) ד"ה ל"א אבל וכו' ופליגי. נ"ב כך היה הגירסא לאותו לישנא אחרינא: (ב) ד"ה מימכר וכוי אליבא דרבי לט) ו את נהמכל וכוי מפיפח דרכי הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה אם קרבה וכוי בעלים היא הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה טעמא וד"ה הא הביא וכוי ספרשה הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה אבודה בשעת הפרשה וכו' מאלו . לאחר שנמצא האבוד הואיל וקודם כפרה נמצא הס"ד ואח"כ מ"ה הניחא:

רבינו גרשום אילימא אליכא דרכנן. דפליגי

עליה דרבי במתניתין המפריש חטאת ואבדה והפריש אחרת תחתיה ולא הספיק כו': השתא אכודה בשעת הפרשה. דיממא . (כהדא) דאכודה היא כשעת (בהדא) דאבודה היא בשעת הפרשה דשניה ולא בשעת כפרה ואמור רבנן עליה דרועה דלא שמה אבודה למות אבודה דלילה לא כ"ש: אלא אליבא דר'. דפליג עלייהו דרבנן קאמר ולא קשיא רע״כ לא קאמר ר׳ כו׳: ואיבט״א לעולם אליבא דרבנן קאמר והכא לעולם אליבא דרבנן קאמר והכא במאי עסקינן, כגון שנאבדה בלילה ועדיין היתה אבודה ביום בשעת כפרה ואחר [כך] נמצאת: וע"ב לא קאמרי רבנן אבודה בשעת כפרה מתה אלא היכא דעיקר אבידתה ביום אבל הכא דעיקר תחילת אבידתה בלילה הוה לא מתה אלא רועה: נקימינן. דקא מיירי מתניתין אבודה ממש . ילא גנובה וגזולה דאבודה גמירי זולין ואינו יודע אי זו היא של . חטאת: או אם כרחה **אחרי ה**דלת. חטאת: או אם ברחה אחרי הולכת. ואין אדם רואה אותה: אבל אבראי. אם ברחה חוץ דאיכא שם אדם דקא חזי ליה: או דילמא אחורי הדלת דאי מהרר אפיה. בעל הבהמה להתם הוה חזי ליה אפי׳ הכי כל כמה דלא חזי ליה חשובה אבידה וכל שכן אבראי דלא חזי ליה כלל: 7"א אבל נתחלפה בעדר. דקא חזי ליה אבל אינו מכירה לא הוי אבודה דאמרינן דלמא מידכר סימניה, ואמרינן דיכמא מדוכר סימנית; ופליג עליה ומוציאה מן העדר: אבודה ממנו. שאינו מכירה: ולא אכודה מרועה. שהרועה מכירה: אכודה ככום. שהיתה אבודה עד שעה שכבר קבלו דמה של חררתה רכות ואח"ר ומצאת חברותי בכוס ראוזייכ נמצאת קודם זריקה: אי אליבא דרבי. יש לומר אבודה בשעת הפרשה חברתה בלבד א״ר מתה אבודה בכוס כ״ש: ואי בעי תימא **אפי**׳ לר. קא מיבעיא ליה. ולא מיבעיא ליה אבדה היא עצמה הבהמה אלא הכי קא מיבעיא ליה כגון: שקבל דמה בב' כוסות ואבד אחד מהן ואליכא דמאן. דאמר במס׳ ומא בפ׳ הוציאו לו כום עושה חברו דחוי. דהכי קאמר התם למעלה הוא אומר בשעיר נשיא ואת כל דמו ישפוך ולמטה הוא . אומר בשעירת יחיד ואת כל דמה שפוד: מנייז לחמאת שהבל דמה בר' כוסות, ונתן (ד' מתנות מכוס אחד) [מתנה אחת מזה ומתנה אחת מזה] שכולם האחרים נעשו כל דמה ישפך אל יסוד יכול לא נתז אלא (מתנה אחת) וד' מתנות] נון אלא (מונה אווה) די מונותן מאחת מהן שהאחרים נשפכין ליסוד ת״ל ואת (כל) דמו של אותו כוס בלבד ישפוך ליסוד והן האחרי' נשפכין לאמה (לזבל והינו) ואליבא דמאן דאמ׳ כוס

גופא אבודת לילה. קס"ד דלא היתה אבודה אלא בלילה ובעלות השחר נמנאת ולא משכחת לה דתיהוי אבודה בשעת כפרה דהא בלילה לא קרבה חברתה: אפילו אבודת יום נמי. שנמלאת קודם כפרת חברתה: דהא אמרי רבון. במתני? (ג) אבודה בשעת הפרשה כלומר בשעה שעדיין חברתה שהפריש תחתיה מופרשת ועומדת שלא קרבה קודם מציאתה של זו רועה דקתני וחכמים אומרים אין חטאת מחה אלא שנמצאת לאחר שנתכפרו הבעלים: אלא אליבא דרבי. דאמר תמות וקמ"ל רבא דעד כאן לא קאמר רבי כו' לרעיה אולא הואיל ואי נמי קיימא לקמן לא מצי לאקרובה בלילה

גופא אמר רבא אבודה דלילה לא שמה אבודה אליבא דמאן אילימא אליבא דרבנן מאי איריא אבודה דלילה אפי' אבודה דיום נמי דאמרי רבנן אבודה בשעת הפרשה רועה יואלא אליבא דרבי עד כאן לא קאמר רבי אלא אבירה דיום אבל אבידה דלילה אפי׳ רבי מודה דלרעייה אזלא איבעית אימא לעולם אליבא דרבגן והכא במאי עסקיגן "באבדה (b) בשעת כפרה עד כאן לא קאמרי רבנן אבדה בשעת כפרה מתה אלא היכא דעיקר אבידתה ביום אבל היכא דעיקר אבידתה בלילה לא אמר אביי נקטינן פּם אבידה

ולא גנובה אבידה ולא גזולה היכי דמי אבידה א"ר אושעיא מאפילו אחת בעדרו ואפילו אחת באחת ור' יוחנן אמר אחורי הדלת איבעיא להו היכי קאמר אחורי הדלת הוא דליכא דקא חזי לה אבל אבראי דאיכא דחזי לה לא הויא אבודה או דילמא אחורי הדלת ידאי מהדר אפיה חזי לה הויא אבודה וכל שכן אבראי דלא קחזי לה תיקו [א] א"ר פפא סיגמרינן אבודה ממנו ולא מרועה לא הויא אבודה וכ"ש אבודה מרועה ולא אבודה ממנו אבודה ממנו ומרועה הואחד בסוף העולם מכיר בה מאי תיקו בעי רב פפא סאבודה בכום מהו אליבא רמאן אילימא אליבא דרבי האמר אבודה בשעת הפרשה מתה אלא כי קמיבעיא ליה אליבא דרבנן יו מי אמרינן כי אמרי רבנן בשעת הפרשה רועה קודם יו שיקבל דמה בכום אבל הכא סבירא להו⁶ כל העומד ליזרק כזרוק דמי או דלמא סכמה דלא אזדריק דם כי אבדה בשעת הפרשה דמיא ורעיא ואיכא דאמרי לעולם אליבא דרבי כי קמיבעיא ליה כגון שקיבל דמה בשתי כוסות ואבד אחד מהן ואליבאי דמאן דאמר כוס עושה חבירו דחוי לא תיבעי לך כי תיבעי לך אליבא דמ"ד כום עושה חבירו שיריים מה"מ היכא דאיתנהו לתרוייהו דכל היכא דבעי זריק אבל הכא הא מליכא או דלמא לא שנא ים תיקו: מתני' יהמפריש חמאת ואבדה ים (והפריש) אחרת תחתיה ואחר כך נמצאת הראשונה תמות המפריש מעות לחמאתו ואבדו (והפריש) חמאת תחתיהם ואחר כך נמצאו המעות יש יוליכם לים המלח המפריש מעות לחמאת ואבדו והפריש מעות אחרות תחתיהן ולא הספיק ליקח חמאת מהן עד ים שנמצאות הראשונות יביא מאלו ומאלו חמאת והשאר יפלו לנדבה מהמפריש מעות לחמאתו ואבדו והפריש חמאת תחתיהן לא הספיק להקריבה עד שנמצאו המעות והרי חטאת בעל מום תמכר ויביא מאלו ומאלו חטאת והשאר יפלו לנדבה המפריש חמאת ואבדה והפריש מעות תחתיה ולא הספיק ליקח ייו מהן חמאת עד שנמצא חמאתו והרי היא בעלת מום תימכר ויביא מאלו ומאלו חמאת והשאר יפלו לנדבה המפריש חמאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה והרי שתיהן בעלת מום ימכרו ויביא מאלו ומאלו חמאת והשאר יפלו לנדבה ² המפריש חמאת יואבדה והפריש אחרת תחתיה לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה היו שתיהן תמימות אחת מהן תיקרב חמאת והשניה תמות דברי רבי וחכמים אומרים אין חמאת מתה אלא שנמצאת מאחר שכיפרו הבעלים לואין המעות הולכים לים המלח אלא שנמצאו מאחר שכיפרו הבעלים מהמפריש חמאת והרי היא בעלת מום מוכרה ויביא בדמיה אחרת ר"א בר"ש אומר אם קרבה שניה עד שלא נשחמה ייו תמות שכבר כיפרו הבעלים: גמ' מעמא דהקריב אחרת תחתיה הא לא הקריב אחרת תחתיה רועה מני רבנן היא דאמרי אבודה בשעת הפרשה רועה אימא סיפ' המפריש מעות לחטאת ואבדו והפריש 🕫 אחרים תחתיהם שיביא מאלו ומאלו והשאר יפלו לנדכה מעמא מאלו ומאלו הא הביא מאחד מהן השני י₪ יוליכו לים המלח אתאן לרבי סדאמר אבודה בשעת הפרשה מתה רישא רבנן וסיפא רבי הניחא לרב הונא דא"ר הונא אמר רב

דיחוי דלאו אדעתא דידיה זריק והוה ליה דיחוי ואבוד ופסול הזבח: או דלמא לא שנא סיבעי: בותגר' ואח"כ נמצאם הראשונה סמוס. ואפי׳ נמצאת תמימה הואיל וכבר כיפרו הבעלים דכי בעינן תרתי לריעותא היכא דנמצאת ואחר כך כיפרו הבעלים: ילכו לים המלח. כל היכא דאי הוה חטאת הוה מתה מעות נמי אזיל לים המלח: מאלו ומאלו. יערבו יחד דכיון דמתרוייהו מייתי לא הוו חטאת שכיפרו בעליה באחרת אבל אי הוה מייתי מחד מינייהו מידחו אחריני דהוו להו דמי חטאת שכיפרו בעלים באחרת אבל כי מייתי מאלו ומאלו ליכא חטאת שכפרו בעלים יח והוי כשאר מותר חטאת דאזיל לנדבה: סימכר ויביא מאלו ומאלו כו'. אבל אם היתה תמימה תיקרב היא והמעות ילכו לים המלח הואיל וכיפרו הבעלים באחרת. וכל הנך אליבא דרבי (ם) כש: ואין המעוח הולכוח לים החלה. ואפילו נתכפר באחח מן הלבורין לאחר שנמנא האבוד הואיל וקודם כפרה נמנא: אם קרבה שניה עד שלא נשחטה. הראשונה בבית לוקח לאכילת חולין תמוח אף ע"פ שהיא חולין דחטאת שכיפרו הבעלים היא: גבו עם הואלו לים הוא לאחודה בשעם הפרשה. כגון הרך מעות דנמנאו קודם כפרה ואולו לים המלח אי לא מצי מייתי מאלו ומאלו: **טעמא מאלו ומאלו. ד**ליכא למימר דנתכפרו בעלים באחרת: הא הביא. חטאת מאחת מן הליבורין השני ילך לים המלח ואע"ג דנמצא קודם כפרה ולא היה אבוד אלא בשעת הפרשה: הניחא לרב הונא דאמר. לקמן [כג.]:

יה אחיל יבים הבירות אי לא מצי מיתרת כאלו המאלי הסיד ומס"ד ואין (שים. וערי ציק) לן ד"ה אכודה כיו נמחק מכאן ושיין למעלה (שים) לאן ס"א שיין האי דבור במחני חד"ה חימכר כו' אליכא דרבי דאתר אבודה בשעת וכוי, ערי ח"י שזה ל' הירושלמי וער"ש גרסתו (כן ואילטרין רבא לאשמועיינן (ושים) לגן ול"ל דהאי סוגיא (שים) לדן אכא ופליגי רבי ורבגן בכל ענין (שים) לגן וח"ב (מציד).

מטענועייק (נשיש) ענו תייל לנגוי סוגיא (ש"ש) ענו תכני מילי כי אחדים (תרידהה, דיצג נאבד אחד מהן המצר של אמריק בי אחדים לי אחדים והי בי אחדים והי בי אחדים להיון מוש משות הייצו בל ענין (ש"ש) ענו תיבעי: ו"א האי נמי קאמר אלא דמשני אבד אחד מהן מהניא ביה אבידה והוי דחיי: או דלמא לא שנא דאפילו אבד לא מיפסל אידך תיבעי: ו"א אבידה היינו במקום מיתה: אב לה המפריש מעות להמאתו לשני ממצו להרבה והקריב המאת אחדי תחתיה ואח"ב נמצאו לאחד במקום מיתה: אב לה המפריש מעות להמאתו ואבדו והפריש מעות להמאתו ואבדו והפריש מעות להמאתו ואבדו והפריש המאת החתיה ולא המפיק להקריבה ונאברו והפריש מעות להמאתו ואבדו והפריש המעות החתיה ולא שנא הפריש המעות תחילה ואח"כ מעות להמאת ושניהם בעל מום דהוו קדושת דמים דינן אחד הוא: המפריש המאת מושלה ואח"כ מעות להמאת ושניהם בעל מום ההוו קדושת דמים דינן אחד הוא: המפריש המאת המילה ואח"כ מעות או הפריש המאת ושניהם בעל מום ההוו קדושת דמים דינן אחד הוא: המפריש המאת המילה ואח"כ מעות החילה ואח"כ מעות המילה ואח"כ מעות להייש המעות המילה ואח"כ מעות להייש המצות בעל מום או הפריש המעות המילה ואח"כ מעות להייש המעות המילה ואח"כ מעות המעות המילה ואח"כ מעות המילה ואח"כ מעות להייש המעות המילה ואח"כ מעות המילה ואח"כ מעות המילה ואח"כ מעות להייש המעות המילה ואח"כ מעות המילה ואח"כ מעות המעות המילה ואח"כ מעות המצות בעל מום המכר ודינו מעות המילה המות המילה המודים המצות המעות המילה המצות המצות המעות המילה המצות המצ מצבאת השפועה הרוצה להיה המשה בכשבות במנה בל שנה בל היה היא היק לא כאל הצדה בשל המדר בל במצבאת השפוע במצבאת השפוע במצבאת שהיא בעל מום סוברה היא חולין ויביא ברשות אחרת ר' אלעור ב"ד שמעון אומר בה' מספריש המאת הרובן משה מהורבן דר' אית ליה אבודה בשעה הרובן בין שמוע מפרה הוא הריך למעות: הספריש המאת שהיים ונשעת מאת שהיא בעל מו מוא הביא מאלו מן האבודין יוליכם האבודין יוליכם האבודין לים המלח אע"ג דלא היי אבודה אלא בשעת הפרשה במיפא דפירקין משום דפשות אבודה בשל משה בעל משה במצבאת האבודה והרי שתיהן עומדות תמימין שאם משך אחת מהן מדעתו שלא נמלך איזו יקריב אלא הקריב ולא בשעת כפרה אתיא לרבי דאמר אבודה בשעת הפרשה מתה רישא רבני וסיפא רבי: הניחא לדב הונא דאמר. לקמן בהא שמעתא הבל מודין. בין רבין בעון מעות מדעתו והקריבן הלכך ילכו האחרים לים המלח לדברי הכל ומיתוקמא רישא וסיפא כרבנן:

אפר' אבודה דיממא נמי דאמרי רבנן אבודה בשעת הפרשה רועה. ואם תאמר לימא דלרבי אבא אילטריך דאמר לקמן (כג.) הכל מודים בנתכפר בשחינה חבודה חבודה מתה לם ואילטריך רבנן לאשמועינן דאבודת לילה ונתכפר בשאינה אבודה אבודה אינה מתה הא דיממא כה"ג מתה ולריך לומר דהאי לגו שיטה לית ליה

דרבי להן אבא להן ה"נ איכא סוגיות

בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף מ.) י דלא מיתוקמי כרבי אבא:

הגהות הגר"א

[א] גם' מיקו. גירש"י ל"א אבל בעדר דקחזי לה לא הויא אבודה ופליגי א"ד אחורי כו' עד וכ"ש בעדר דלא קא ידע לה מבעי: בעדר דנת קח ידע נה מכער:
[2] רש"י ד"ה אבל. ואותן כו ...
דאליים קנענע בכעיא די"ש לקתון:
[2] ד"ה לי"א ופליתני כוי. ואסשר
לפרש ופליתני דפלית על רי
אושעיא: [ד] ד"ה אליכא זכר.
קשב לנת סשוטא ליי כולי האי קשה ומה ששיטה ליי כוני החי
החמלות תפסל ועד סברת
רמוקה היא דהמטאת תפסל ועד
יש הרבה לתמוה. וליינ דודאי
המטאת כשרה רק דמיירי שנמלא
טוס השני לאחר זריקת הראשון
הוצעי ליה אם כשר סוק השני
ומינעי ליה אם כשר סוק השני ודמי למתני: [ה] ד"ה אבודה ב"ל אחר ד"ה הא הביא כו':

> מוסף רש"י מובא בסוף המסכח

שינויי נוסחאות

לו כועה אלא אליבא דרבי ועד ואפילו אחת באחת. ועי׳ בהשמטות בסוף המסכת (m"m) ד] ר"פ פשיטא לי אבודה ממנו ולא פשיטא די חכודה ממנו וננו אבודה מרועה (א (ש"ח) ד] פפא אכודה ונמצאת נכוס (ש"ח) [] מי אמרינן בד"ר אינו. ז] קודם שנתקבל דמה (ש"מ) ז] דלמא כל כמה דלא כו' ורעיא דלא אמרינן כל העומד אמרינן כל העומד ליודק עור מד ליודק במי ואיבעית אימא מודר דמי ואיבעית אימא לעולם (שיח) עון שיריים מי אמרינן הית (שיח) ין הא אמרינן הית (שיח) ין הא אמרינן הית לא עלה עלה עלה עלה עלה עלה לא עלה. ליא ותא הפוא מוסך עלה היה או אמר בירו דיתוי היה מוא מוסך עלה מיחות או אמר בירו בייתו אמר בירו בייתו או אמר בירו בייתו אמר בייתו או אמר בייתו את בייתו אמר בייתו אמר בייתו אמר בייתו אמר בייתו אמר בייתו אמר בייתו אתר בייתו אמר בייתו אתר ב מף על גב למינהים ההחום כוס לכח זריק מיני לחמה משתפך אלא קסבר כוס עושה חבירו שיריים . מי אמרינן כי אמרינן עושה שיריים ה"מ כי איתינון לתרוייהו אבל אבד אחד מהו מהניא ביה אבידה או מחד מהן מהנים כיה ספידה חו דלמא לא שנא חיבעי כך מלאחי וכן גרים הרגמ"ה ז"ל (ש"ח) יא] תיבעי מינת מיקו נמנוקה וכ בהשמטות בסוף המסכת (ש"מ) יב] ואבדה והקריב אחרת מחמיה כו' ואבדו והקריב מטאמ (ש"מ) יגו המעות ילכו יגם המעות ילכר לים המלח כו' והפריש מעות אחרים מחמיהן ולה הספיק ליקח בהך הטאת עד שמתלחה המעות הרלשוטת (ש"ח) יד] בסה"ת שמעות המעות המעות הלשוטת, עון ליקח שמעות הלשוטת, עון ליקח בהק שמעות הלשוטת, עון ליקח בהק שמנים ולה הספיק ליקח הראשונה מתלו (ש"ח) מקום בהן הטאת יביא כו' טעמל בהן הטאת יביא כו' טעמל יל"ל ניס המלח (ש"ח) יוליכם ל"ל (שברץ) ילן עיקר אבידתה לכ"ל (שברץ) ילן עיקר אבידתה אחרים מחתיהן ולא הספיק ליקח כל"ל (יעב"ץ) יט] עיקר אבידתה כו הוחזרה מחלמ (ש"ח) כן הוחדרה כל"ל (יעב"ץ) כאן ויפרישנו מהן לאחר זמן כשיכירנו ופליג ארבי אושעיא א"ד אחורי הדלת דאי מהדר אפיה קא ידע לה הוה לבודה וכ"ש בעל ידע מש הש לבודה וכ"ש בעדר דלא קא ידע כלומר שאינו מכיר איזהו היא מיבעי הס"ד כל"ל. ל"ק, ועי" ח"ינ כן אבודה וגמצאת בכוס (ש"ח) לג] ככל דאיכא (ש"מ) לד] לו דכום אחל (ש"מ) לה] האחד ארבע (ש"מ) לון לאמה לא תבעי מרכע (ש"מ) לון נמתה למ תפעי כו' והשאל לממק (ש"מ) לו] והכא דאבד. (צ"ק) לתן בעלים והשאר הוי כשאל (ש"מ) לען דרכי דאמר אבודה בשעת הפרשה כגון הגך מעות דנמצאו קודם כפרה ואזלי לים המלח אי לא מצי מייתי מאלו ומאלו הס"ד